

schreiende vraag, wat het toch was, dat hij hoorde, de moeder niets wist te antwoorden dan: „C'est Paris, mon enfant!” Zoo ook hier, als de ijzige wind de sneeuwvlokken doet snijden langs het pijnlijk gelaat of als de zon met fellen gloed de wanden der schepen bladdert; als alles duister is en slechts een heirleger van lichtende punten in lange rijen flikkert of als alles licht is en glinstert en straalt — steeds die eeuwige beweging op en langs het water, steeds dat gonzend, eentonig, nooit te vatten geluid van een groote, bedrijvige stad. —

Over de leuninggen der brug, maar vooral over de hekken aan beide zijden der rivier langs den kant geplaatst, hangen in gevoelloos nietsdoen rijen van kaaiwerkers. Zij spuwen in het water, zien met loomen blik soms doelloos over de golvende vlakke, voegen elkaar een enkel woord toe en verzinken dan weer in hun vegeteerende rust. Toch kunnen ze de handen uit de diepe zakken

Rustuur.

halen en uit de kale mouwen steken, die baliekluivers. Zie maar eens straks als in de Feijenoordsche haven de Amerikaansche stoomers aankomen, hoe zij dringen en loopen om er het eerst te zijn, hoe zij zware lasten torsen en harden arbeid verrichten, zoolang men ze noodig heeft. Dan roepen en vloeken, dan duwen en dragen, dan loopen en zweeten zij om hun brood en straks als het werk is afgelopen, als er een borrel op gestaan heeft, als het halve brood, niet altijd met een kluit boter erbij, zonder veel moeite naar binnen gewerkt is, dan duiken de handen weer neer in de diepe zakken, dan duwt zich de borst weer tegen de ijzeren wering, dan spuwen ze weer kringen